

Verontreiniging

-

1. Verontreiniging in de Schrift

De wet van Mozes kent veel oorzaken van verontreiniging, die allemaal een geestelijke betekenis hebben. Zo wordt een man onrein als hij een dood lichaam aanraakt of zelfs maar een been ervan, of een graf. De betekenis ervan is verbonden met de dood als het loon van de zonde. Het onderscheid tussen reine en onreine dieren, en de verontreiniging door het aanraken van dode lichamen van onreine dieren, bevatten lessen over verschillende soorten van zonde. Maar de letterlijke verordeningen zijn een zware last voor het volk. Petrus erkent dat in Handelingen 15:10. In Christus zijn wij vrijgemaakt van die last. Maar hoe zwaar de last ook was, Joodse leraars voegden er nog veel verordeningen bij. Dit is een waarschuwing voor ons om niets aan de Schrift toe te voegen met betrekking tot dit onderwerp, zoals wettische personen zo graag doen.

Behalve deze smet op de zuiver godsdienstige gebruiken, geeft het Oude Testament veel waarschuwingen voor verontreiniging van het volk door hun zonden. Zo wordt over afgoderij altijd gesproken als verontreinigend en het offeren van kinderen aan de Molech in het bijzonder (Lev. 20:3; Jer. 32:34, 35). God heeft Israël ervan beschuldigd, dat zij het land, dat Hij hen gegeven heeft, door hun gruwelen hebben verontreinigd en Zijn heiligdom ook.

2. Voorziening in zwakheid en falen

We vinden een leerzaam gedeelte in Numeri 9:9-13. Daar zegt God, dat iemand die toevallig verontreinigd is op zijn reis naar Jeruzalem om het Pascha te vieren en daardoor opgehouden wordt door de noodzakelijke reiniging, het Pascha in de tweede maand mag vieren, in plaats van in de eerste. Er is geen verontschuldiging voor de verontreiniging, want het is heel belangrijk om daaraan vast te houden. Alleen reine aanbidders kunnen tot God naderen. Maar ze mogen ook het Pascha niet veronachtzamen vanwege de onreinheid, want dat Pascha spreekt van het Lam van God en is allerbelangrijkst. Een louter menselijke wetgever, zoals sommige mensen Mozes noemen, zou ongetwijfeld aan één van de twee handelingen de voorkeur hebben gegeven! Maar God lost de moeilijkheid in wijsheid op, op een Hemzelf waardige manier.

In 2 Kronieken 30:18-20 vinden we hierover verder onderricht. Temidden van de verwarring die de zonden van Israël hebben veroorzaakt in de dagen Hizkia, zijn er enkelen die komen om het Pascha te vieren. Zij komen uit het zwaar beproefde land van Efraïm en Manasse, Issakar en Zebulon om in de tweede maand het feest te vieren. Maar ook in de tweede maand zijn zij niet staat geweest zich te reinigen. Toch eten zij het Pascha in strijd met het voorschrift. Maar ook voor dezen is er genade. Op het gebed van Hizkia wordt hun overtreding vergeven en hun aanbedding aangenomen. Volgens de wet zijn ze onrein, maar hun harten worden gereinigd door het geloof, omdat ze hun harten gericht hebben op de Here, om de God van hun vaders te zoeken.

3. De ware bron van verontreiniging

De tegenovergestelde toestand vinden we in de dagen van Haggai. De afgoderij is verdwenen en een overblijfsel van het volk is uit de ballingschap in Babel teruggekeerd om weer het altaar van de Here God van Israël op te bouwen. Maar hun eerste enthousiasme is verdwenen en iedereen zoekt zijn eigen belang. Ze stellen de dingen van God niet op de eerste plaats in hun hart en leven. Daarom moet Haggai tegen hen zeggen: *'Zo is dit volk, zo is deze natie voor Mijn aangezicht, spreekt de HEERE, en zo is al het werk van hun handen; ja, wat zij daar aanbieden, onrein is het!'* (Hag. 2:15). Wat een les voor ons!

We vinden nog een leerzame tegenstelling in Mattheüs 15. De Farizeeën laten zich voorstaan op hun hogere heiligheid, in hun zorg in het wassen van de handen, maar de Heer verwerpt dat. De Heer laat duidelijk zien dat zij in werkelijkheid te

veroordelen zijn, door de ongehoorzaamheid aan een duidelijk bevel van God: *‘Eer uw vader en moeder’*. Hij raakt de kern van de zaak in een paar woorden, door te zeggen: *‘Niet wat de mond inkomt, verontreinigt de mens, maar wat de mond uitgaat, dat verontreinigt de mens... ..Maar wat de mond uitgaat, komt voort uit het hart, en dat verontreinigt de mens’*.

Dan gaat hij naar de streken van Tyrus en Sidon om de Kananese vrouw te ontmoeten. Wat ook haar uiterlijke onreinheid mag zijn als heidense – geen Jood zou met haar willen eten – haar hart is gereinigd door geloof en zij krijgt de zegen die zij heeft gezocht.

Ook zien we de overpriesters, die het huis van Pilatus niet willen binnengaan zodat ze niet onrein worden, terwijl ze oproepen om het bloed van Gods Zoon te vergieten. Hoe gemakkelijk wordt het hart van een mens misleid!

4. Reiniging door het bloed van Christus

Dit brengt ons tot het volle licht van de zegen van het Nieuwe Testament. Wij kunnen, als schuldige en onreine zondaars, volmaakte vergeving en reiniging vinden in het werk van Christus. Door het geloof wordt dat ons eigendom. Wettische instellingen en godsdienstige gebruiken hebben geen enkele waarde meer voor ons en kunnen ons niet meer verontreinigen. God kijkt niet naar de uiterlijke schijn, maar naar ons hart. En dit wordt alleen gereinigd door het geloof (Hand. 15:9).

5. Verontreiniging van een gelovige

Maar het vlees, zoals de Schrift onze oude bedorven natuur noemt, is nog altijd in ons. Het is altijd aanwezig en een mogelijke bron van verontreiniging. We kunnen alleen geholpen worden door in Christus te blijven en met Hem bezig te zijn. Terwijl we, als we zondigen, dat moeten belijden om Hem te vinden als: *‘getrouw en rechtvaardig om ons de zonden te vergeven en ons te reinigen van alle ongerechtigheid’* (1 Joh. 1:9).

Maar als uiterlijke dingen geen enkele macht meer hebben om ons te verontreinigen, is het belangrijk om ons duidelijk bewust te zijn van zulke dingen. *‘Ik weet en ben overtuigd in de Heer Jezus, dat niets op zichzelf onrein is; alleen voor hem die meent dat iets onrein is, voor die is het onrein’* zegt Paulus (Rom. 14:14).

Een voorbeeld zal dat verduidelijken. Romeinen 13:8 zegt: *'Weest niemand iets schuldig dan elkaar lief te hebben; want wie de ander liefheeft, heeft de wet vervuld'*. Maar het verband waarin het staat zegt ons, dat de inhoud van dit woord is: de tijdige betaling van alle schulden, zoals de rente van een lening of de huur van een huis. *'Ieder zij in zijn eigen denken ten volle verzekerd'* (Rom. 14:5).

Een machtige bron van verontreiniging, waarvan velen zich niet bewust zijn, is de tong. Als we denken dat het er alleen op aankomt wat we doen en dat woorden niet van betekenis zijn, dan willen we het woord van Jakobus 3:6 in herinnering brengen: *'Ook de tong is een vuur, de wereld van de ongerechtigheid. De tong is onder onze leden gesteld als dat wat het hele lichaam bevekt en de loop van de natuur in vlam zet en door de hel in vlam gezet wordt'*. Het hele derde hoofdstuk is gewijd aan dit onderwerp en ook hoofdstuk 4:11 en 12. Dus kwaad spreken van een broeder is onzelf verontreinigen.

6. Verbindingen

De vraag is of het in een relatie belangrijk is dat onze maatstaf een christelijke is en niet een joodse. Als Josafat terugkeert van zijn veldtocht met koning Achab, berispt de profeet hem met de woorden: *'Moest u de goddeloze helpen en hen die de HEERE haten liefhebben? Hierom rust op u grote toorn van voor het aangezicht van de HEERE'* (2 Kron. 19:2, 3). Deze les moeten we ongetwijfeld ter harte nemen, maar we moeten Achab eerder zien als een afvallige Israëliet, dan alleen maar als een goddeloze man.

Paulus maakt in het onderwijs aan de gemeente in Korinthe zeker duidelijk dat ze een bepaald soort mensen uit hun midden weg moeten doen. Maar Paulus maakt ook duidelijk, dat het bevel zelfs niet met hen te eten, geen betrekking heeft op mensen van de wereld. *'Want dan zou u wel de wereld moeten uitgaan'* (1 Kor. 5:9-13).

De scheiding van de christen met de wereld, is als de scheiding van olie en water. Er is geen sprake van kunstmatige slagbomen, maar van onverenigbaarheid van natuur. *'Zoals U Mij in de wereld hebt gezonden, heb ook Ik hen in de wereld gezonden'* bidt de Heer in Johannes 17:18. De werking van de genade zal ons beschermen tegen verontreiniging, als wij in al onze contacten met mensen proberen te getuigen van onze Meester.

Het verschil tussen het Oude en Nieuwe Testament, tussen wet en genade, is zeer duidelijk in het geval van nauwe relaties – man en vrouw, ouders en kinderen. Een

gelovige man of vrouw moet niet scheiden zoals in Nehemia 13, ook zijn man of vrouw niet verlaten. De ongelovige is geheiligd door de gelovige partner en de onbekeerde kinderen zijn ook 'heilig' in dit bijzondere geval (1 Kor. 7:12-14). Dit heeft natuurlijk niets te maken met de grote dwaasheid, om willens en wetens zo'n relatie aan te gaan.

'Gaaf niet met ongelovigen onder een ongelijk juk. Want welke deelgenootschap hebben gerechtigheid en wetteloosheid? Of welke gemeenschap heeft licht met duisternis? En welke overeenstemming heeft Christus met Belial? En welk deel heeft een gelovige met een ongelovige? En welke overeenkomst heeft Gods tempel met afgoden? Want wij zijn de tempel van de levende God, zoals God gezegd heeft; 'Ik zal onder hen wonen en wandelen, en Ik zal hun God zijn en zij zullen mijn volk zijn'. Daarom, gaaf weg uit hun midden en scheidt u af, zegt de Heer, en raakt niet aan wat onrein is' (2 Kor. 6:14-17; Jes. 52:11). Wat wordt hier verstaan onder het ongelijke juk?

Het huwelijk lijkt hier, als we kijken naar het verband, op het eerste gezicht niet het onderwerp te zijn, maar eerder het toelaten van ongelovigen tot de aanbidding en de dienst van God. We kunnen deze Schriftplaats zeker niet toepassen op de gelovigen van wie de wandel volgens ons niet goed is. Als we dat doen voegen we iets aan Gods Woord toe.

We vinden een duidelijk aanwijzing in de Schrift over het vermijden van verkeerde verbindingen (1 Kor. 5). Ernstige zedelijke boosheden toelaten in de gemeente is zonden, die verontreinigen, veronachtzamen. *'Ziet u een dief, dan loopt u met hem mee; en uw deel is met overspelers' (Ps. 50:18)*. Wat ook de onreinheid is in de gemeente, zo'n onverschilligheid is het kleine beetje zuurdeeg dat het hele deeg doorzuurt. Dat wil zeggen dat hun gemeenschappelijke getuigenis, ten opzichte van heiligheid en waarheid, zo in opspraak wordt gebracht, dat het de Heer stellig onteert.

In de eerste gemeente zien we dat er personen zijn die een misleidende leer onderwijzen, zoals bedoeld in de brieven aan Pergamus en Thyatira en Openbaring 2 en 3. Gebrek aan ruimte verhindert hier een uitgebreide bespreking. Maar we kunnen lezen dat deze gemeenten berispt worden door de Heer Jezus omdat dit onderwijs onder hen wordt toegelaten. Het werk van misleiders is zeer ernstig (1 Joh. 2:26). Hun doel is het geloof van de christenen, in de Heer Jezus zelf, te ondermijnen. Zo iemand in huis te ontvangen of hem te groeten als een vriend, is gemeenschap hebben met zijn boze daden (2 Joh. 1:11).

7. Onbevleete kleren

In de tegenwoordige toestand van de christenheid is het inderdaad moeilijk te wandelen zoals de mensen in Sardis, die hun klederen niet bevleekt hebben (Op. 3:4). In veel kerken vinden we de tradities van mensen in plaats van het Woord van God. Onbekeerden worden uitgenodigd om deel te nemen in de aanbidding van de gemeente. Dat zijn geen zuivere praktijken onder hen, die de naam 'christen' dragen. Sommigen hebben een leer, die het geloof ondermijnt in de Heiland, de Zoon van God en Zoon des Mensen. Wij hebben het aan onze geliefde Heer te danken, als we ons bevinden op een plaats waar deze dingen niet worden toegelaten.

Boven alles is een hart nodig, dat God de eerste plaats geeft. Hij zal ons het pad wijzen dat Hem verheerlijkt, net zoals Hij heeft gedaan in de verwarring in de dagen van Hizkia. Ondertussen moet de gezegende waarheid, dat alle gelovigen één lichaam in Christus zijn, niet uit het oog verloren worden. Waar deze verontreinigingen niet zijn is de roep tot gemeenschap belangrijker. We moeten niet wachten tot we het eens zijn over alle leerstellige punten of de praktijk. Laten we voor ogen houden, dat een menselijk systeem verdeelt wat God heeft samengevoegd.

Bron: Words of Help 1964-27